

dveře rychle zamknout a zavolat 158: načapala jsem v kanclu zlodějky. Byla jsem slušný, mírný a zdvořilý čechistánský občan, tak jsem to neudělala. Obě odešly, já jsem zavolala svého právníka a domluvila si schůzku. A pak, asi za týden, než jsem si všechno srovnala v hlavě, jsem na jednání onoho úřadu napsala stížnost. Zcela a jednoznačně oprávněnou. Tím hůř pro mne. Sebeobranu Čechistán neodpouští. Mohla by inspirovat ostatní k odboji. Terč na mých zádech začal blikat a houkat – cíl potvrzen: Miriam Kruge. Pal!

Jen pro upřesnění, přátelé. Oním vlámáním se do mého PC a opatřením si informací, které tam byly evidovány, státní úřad, reprezentovaný výše zmíněnými zaměstnankyněmi, překročil své pravomoci. Vědomě. Úřad si je ovšem dobře vědom i jiné skutečnosti – on může. Je to státní úřad, pro něj zákony neplatí. Proč tak lpí na dodávání informací o pacientech? Že by mu záleželo na vašem zdraví? To mu neleží ani v patě, to mi můžete věřit. Ono okolo toho sběru informací se točí hodně peněz. Jakmile uslyšíte v médiích, že bylo zřízeno nějaké „elektronické úložiště“ pro jakákoli data, věřte, že se bude čile obchodovat s informacemi a za „správu“ onoho úložiště se budou vesele odklánět veřejné peníze soukromým subjektům, jen čistou náhodou propojených s někým ve státní správě. Jednou – víceméně náhodným omylem – jsem se k takové smlouvě dostala a mohla jsem si ji přečíst. Přátelé, tak nevýhodné podmínky pro stát, a tak velkorysý pro soukromý subjekt, o tom ani nemám odvahu psát veřejně. To zmiňuji proto, abyste věděli, proč nějakému ouřadovi či ouřadu stojí za to překračovat zákon. Avšak pohněme se dál.

Na mou podanou stížnost mi dodnes (po jedenácti letech) úřad neodpověděl, aspoň ne písemně. Asi tak za čtvrt roku poté, co jsem ji poslala (a můj tehdejší právní zástupce, JUDr. Záviš, ji podpořil, dle mne nemastným neslaným dopisem), do lékárny vtrhlo policejní komando. V pracovní den, slunce svítilo, lidé chodili kolem. Houkačky, blikající majáčky, asi deset chlapů v uniformách.

„Policie!“ hulákali. Je správné, že se ohlašovali. V jiné zemi, v jiné době, by si je našinec mohl splést s někým jiným. Zákazníci houfně utekli z lékárny. Zůstali jsme sami, dvě magistry a zásahovka.

„Co tu chcete!“ řvala jsem na ně. Oni ječí na mne, já ječím na ně. Jak se do lesa volá... znáte to. Moje kolegyně mezitím uposlechla pokynu a seděla v rohu na židli a jen tiše dýchala.

„Chceme vidět veškerou dokumentaci a prohlédnout lékárnu.“ To už pronášeli běžným tónem.

„Víte, jaké je vaše štěstí?“ křičela jsem já ještě hlasitěji než předtím oni ono „Policie!“, „vtrhnout sem takto někdo jiný, reagovala bych zcela odlišně, tím si buďte jisti!“

Je to tak, přátelé! Jsem stará skoro jako černé uhlí a v před-internetových dobách jsem dostala výcvik, abych při útoku jednala rázně a fyzicky. Úderů se nebojím, rozdat je umím a hojím se rychle. Pár přepadení jsem už zažila (a úspěšně vyřešila) a na agresi umím zareagovat jako vztekklý pes. Ovšem můj výcvik není evidován Googlem, mí tehdejší instruktoři jsou dílem mrtví a dílem roztroušení po LDNkách, a já zdroje chráním – to je o mně známo. Jedním slovem – výcvik nelze dohledat. Jsem „Hard to Kill“. Zkrátka – mívala jsem všestranné koníčky. To ovšem státní moc neví. Avšak pokračujme. Po uzamčení lékárny následovala úmorná několikahodinová domovní prohlídka. Co hledali? Asi zlaté cihly. Bylo vidět, že policie má svůj názor: celá demo akce k ničemu, pouze plnění pitomého rozkazu. Musím čestně říct, že policajti se chovali slušně a korektně a já jsem na ně řvala jak na lesy. Moje názory musely být slyšet až v Praze. Byla jsem v těžkém stresu a musela se ovládat vši silou, abych na ně nevystartovala fyzicky. Dělalí to na rozkaz, ovládej se, ty blbko. Vydržela jsem to. Mezitím odlifrovali kolegyni do Brna, do cely předběžného zadržení. Kdo chce, ať si dohledá na netu, oč jde. Pro mne to už dnes není důležité. Záhy jsem se tam ocitla i já. Sama ve sklepní cele, bez oken, s trvale svítící zářivkou. A trvale běžící kamerou.

Seděla jsem v lotosovém sedu, zírala před sebe a v duchu písкала Marseillaisu. Pak jsem si uvědomila, že někde vedle mne ve sklepní kobce trčí i moje kolegyně. Má jinou povahu než já. Neprošla fyzickým drilem ani instruktáží, jak odolat výslechu, ani nemá v ložnici v koutě opřený samopal. Uvědomila jsem si, že na ni to kino okolo má vliv. Možná je lehce vyděšená, možná má velký strach. Pokud chtěli sejmout za tu stížnost mne, dobrá. Jenže zásadu nezatahovat do hry blízké rodinné příslušníky, tu snad ctí i Mafie Palermo. Proto začínám zpívat píseň nahlas. Tuto píseň kolegyně pozná, tedy pokud můj hlas pronikne skrz beton, cihly a tlusté dveře. Aby věděla, že ač jsme dvě, jsme jeden tým. Není tu sama. Dohulákala jsem Marseillaisu aspoň třikrát a nic se nestalo. Žádná reakce. Buď mě nebylo slyšet, anebo zpívat během dne hymnu jiného člena EU ještě není v naší demokratické zemi trestné. To je fajn, to potěší.

